

Η τεκμηρίωση τού συνθήματος «Φονιάδες τών λαών, Αμερικάνοι!»

Είναι γνωστό σε όλους, ότι το κράτος των Ηνωμένων Πολιτειών δεν χαίρει της μεγαλύτερης εκτίμησης από τον απλό κόσμο ανά τη γη. Χαρακτηρισμοί, όπως «φονιάδες των λαών», «εγκληματίες», «απάνθρωποι», «κτήνη» ακούγονται όλο

και πιο συχνά.

Πού βασίζονται όμως αυτοί οι χαρακτηρισμοί;

Αρκεί η συμμετοχή μιας χώρας σε μια σειρά πολέμων ή η υπερβολική χρήση βίας, για να αποκτήσει την ταμπέλα τού σφαγέα (άλλωστε η ιστορία δείχνει, ότι δεν υπάρχει κράτος στη γη, που να μην έχει πάρει μέρος σε πολέμους ή να μην έχει προβεί σε ακρότητες).

Τις απαντήσεις θα επιχειρήσει να δώσει το παρόν άρθρο, με το οποίο θα κάνουμε μια σύντομη αναδρομή στα πολεμικά πεπραγμένα των ΗΠΑ. Η αναδρομή μας θα ξεκινήσει πριν από την ίδρυση τού αμερικανικού κράτους, γιατί πιστεύουμε, πως από μια τέτοια καταγραφή δεν θα πρέπει να λείπει το αίμα των αθώων Ινδιάνων και Αφρικανών, που εξοντώθηκαν από τους προγόνους των Αμερικανών.

Ο απολογισμός είναι γραφτό να μην είναι απόλυτα ακριβής δεδομένου, ότι ανέκαθεν οι πολεμικές καταγραφές χαρακτηρίζονταν από ασάφεια και είχαν την τάση να μην αντικατοπτρίζουν πλήρως την πραγματικότητα, αλλά και γιατί υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός ανθρώπων, που έχασαν τη ζωή τους πολλά χρονιά μετά από τους πολέμους εξ αιτίας των συνεπειών, που προκάλεσαν αυτοί, και δεν μνημονεύονται μεταξύ των θυμάτων. Ακόμα κι έτσι όμως τα δεδομένα είναι αμείλικτα ...

Η περίοδος τής αποικιοκρατίας

Ξεκινάμε από το 1550. Όταν έφτασαν οι πρώτοι Άγγλοι άποικοι στον Νέο Κόσμο (οι Αγγλοαμερικάνοι χρησιμοποίησαν εξ αρχής το επίθετο «new» κι όχι «newfound», γιατί θεωρούσαν ή ήθελαν να περάσουν στον κόσμο, ότι η ήπειρος, που ανακάλυψε ο Κολόμβος, ήταν ακατοίκητη και επομένως ανύπαρκτη), στην

αμερικανική ήπειρο ζούσαν περίπου 75.000.000 ιθαγενείς. Απ' αυτούς τα 15.000.000 κατοικούσαν στη Βόρεια Αμερική οργανωμένοι σε εξελιγμένες κοινότητες, που μπορεί να διέφεραν μεταξύ τους ως προς τα ήθη, τα έθιμα και τη γλώσσα, ωστόσο ταυτίζονταν απόλυτα σε ένα πράγμα: Το φιλειρηνικό πνεύμα. Μέχρι τα μέσα τού 17ου αιώνα, από τους 15.000.000 Ινδιάνους τής Βόρειας Αμερικής είχαν αφανιστεί περίπου τα 14.000.000 εξ αιτίας των εκκαθαρίσεων των αποίκων, τής πείνας, στην οποία τους υποχρέωναν ως ένα μέσο καταναγκασμού και των ασθενειών, που τους μετέφεραν από τη μολυσμένη Ευρώπη. Σημειωτέον, ότι οι περισσότεροι θάνατοι έγιναν κάτω από μαρτυρικές συνθήκες (αποκεφαλισμοί, ανασκολοπισμοί, απαγχονισμοί, βράσιμο σε καζάνια). Επίσης, για να μπορέσουν να δαμάσουν και να καθυποτάξουν τους περήφανους Ινδιάνους, οι άποικοι προσέφευγαν σε δόλιους και πανούργους τρόπους.

Περίπου το 1600 προέκυψε στις αποικίες η ανάγκη για επέκταση των καλλιεργειών και επομένως για εξεύρεση φθηνών εργατικών χεριών. Η λύση βρέθηκε στην υπανάπτυκτη -κατά τους Αμερικανούς- Αφρική (στην πραγματικότητα, εκείνη την εποχή στην Αφρική υπήρχαν κοινότητες πιο πολιτισμένες και εξελιγμένες από κάθε ανθρώπινη κοινότητα στον κόσμο, όπως το βασίλειο τού Μάλι). Υπολογίζεται, ότι τα επόμενα 200 χρόνια 50.000.000 περίπου Αφρικανοί πολίτες αιχμαλωτίστηκαν από τους Αμερικάνους. Απ' αυτούς 35 με 40 εκατομμύρια πέθαναν στοιβαγμένοι στα αμπάρια των πλοίων, που τους μετέφεραν στην Αμερική ή κλεισμένοι σε αυτοσχέδιες φυλακές-κλουβιά, καθώς περίμεναν την αναχώρησή τους.

Μια ελεύθερη, ανεξάρτητη, δημοκρατική χώρα

Το χορό των αγαπημένων στις ΗΠΑ πολέμων άνοιξε η σύρραξη με το Μεξικό, το 1846. Ήταν ένας πόλεμος, που επιβλήθηκε με το έτσι θέλω από την Αμερική με σκοπό την προσάρτηση νέων εδαφών και την επέκτασή της μέχρι τον Ειρηνικό Ωκεανό. Τα εδάφη, που ορέγονταν οι Αμερικάνοι τσολιάδες, ανήκαν εξ ολοκλήρου στο κράτος τού Μεξικού, που μόλις είχε αποκτήσει την ανεξαρτησία του από την Ισπανία. Ο πόλεμος εξελίχθηκε σε παιχνιδάκι για τις ΗΠΑ. Τα θύματα ήταν στη συντριπτική τους πλειοψηφία άμαχοι Μεξικανοί.

Το 1803, η Κούβα επαναστάτησε διεκδικώντας την ανεξαρτησία της από την Ισπανία και οι ΗΠΑ δεν θα μπορούσαν να λείψουν από το πανηγύρι. Με πρόσχημα τη βύθιση ενός αμερικάνικου πλοίου στα ανοιχτά τής Αβάνας και το θάνατο 268 ναυτών (αργότερα προέκυψαν στοιχεία, ότι η βύθιση τού πλοίου ήταν προκατασκευασμένη), κήρυξαν τον πόλεμο στην Ισπανία και αποβιβάστηκαν στην

Κούβα δόθηκεν για να συνδράμουν τούς Κουβανούς επαναστάτες. Ο απολογισμός ήταν εκατοντάδες νεκροί και μια αμερικανική στρατιωτική κατοχή, που διήρκησε μέχρι την κουβανική επανάσταση τού 1959.

Την ίδια περίοδο, τα αμερικανικά στρατεύματα κατέλαβαν το Πουέρτο Ρίκο. Τον Ιούλιο τού 1898, κατέκτησαν τη Χαβάη και λίγο αργότερα το νησί Γουέικ, 2.300 μίλια δυτικά της Χαβάης. Ακολούθησαν το Γκουάμ και οι Φιλιππίνες.

Το 1899, οι Φιλιππινέζοι εξεγέρθηκαν εναντίον της καταπιεστικής αμερικανικής κατοχής. Οι ΗΠΑ επενέβησαν προκαλώντας ένα μακελειό άνευ προηγουμένου: 1.000.000 αθώοι φιλιππινέζοι σκοτώθηκαν από τα βλήματα ή τις ασθένειες, που επέφερε ο πόλεμος. Σε ένα γράμμα του, ένας Αμερικανός λοχίας έγραψε, ότι μετά από επιδρομή τού συντάγματός του σε μια πόλη των Φιλιππίνων, από τους 17.000 κατοίκους της δεν είχε μείνει κανένας ζωντανός. Στην επαρχία Μπατάγκας, το ένα τρίτο των 300.000 κατοίκων είχε σκοτωθεί ή είχε πεθάνει από την πείνα.

Προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα σχέδιά τους για τη διάνοιξη και εκμετάλλευση της διώρυγας τού Παναμά, οι ΗΠΑ οργάνωσαν το 1903 μια επανάσταση στην Κολομβία με μοναδικό σκοπό τη δημιουργία ενός κράτους προτεκτοράτου. (Ο Παναμάς δεν υφίστατο ποτέ ως κράτος ή έθνος· είναι δημιούργημα των Αμερικανών. Στην πραγματικότητα, το παναμέζικο έδαφος ανήκει στην Κολομβία).

Το 1914 αμερικανικά πλοία βομβάρδισαν τη μεξικανική πόλη Βερακρούς, επειδή το Μεξικό είχε αρνηθεί να ζητήσει συγγνώμη από τις ΗΠΑ για τη σύλληψη αμερικανών ναυτών. Από το βομβαρδισμό σκοτώθηκαν 100 Μεξικανοί πολίτες. Αξίζει να αναφερθεί, ότι αυτή η επίθεση συνέπεσε χρονικά με την αποκάλυψη της σφαγής από τις αμερικανικές αρχές 13 απεργών ανθρακωρύχων στο Κολοράντο (η γνωστή σφαγή τού Λάντλουου). Τα συμπεράσματα δικά σας...

Νεότερα χρόνια: Ένας αιώνας αίματος

Όταν ξέσπασε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, οι ΗΠΑ διακήρυτταν με κάθε μέσο την ουδετερότητά τους και ταυτόχρονα προμήθευαν τους εχθρούς των Γερμανών με τεράστιες ποσότητες πολεμικού υλικού. Όταν ένα βρετανικό εμπορικό πλοίο, στο οποίο επέβαιναν και Αμερικανοί ναύτες, βυθίστηκε από τους Γερμανούς, ο πρόεδρος Ουίλσον θεώρησε την πράξη «επαίσχυντη θηριωδία» ισχυριζόμενος, ότι το φορτίο ήταν αθώο (περιεχόμενο φορτίου: 1.248 κιβώτια με βλήματα, 4.927 κιβώτια φυσίγγια και 2.000 κιβώτια πυρομαχικά). Οι ΗΠΑ μπήκαν στον πόλεμο συμβάλλοντας στο αιματοκύλισμα, που κόστισε τη ζωή σε 20.000.000 ανθρώπους.

Για λόγους «περιφρούρησης τής έννομης τάξης», τα αμερικανικά στρατεύματα μπαινόβγαιναν όποτε ήθελαν σε άλλες χώρες (ή μάλλον έμπαιναν, αφού συνήθως ξεχνούσαν να βγουν): Το 1915 εισέβαλλαν στην Αϊτή και έμειναν εκεί 19 χρόνια· το 1916 εισέβαλλαν στη Δομινικανή Δημοκρατία και έμειναν 8 χρόνια· λίγο πριν λήξει ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, 7.000 Αμερικανοί πεζοναύτες στάλθηκαν στο Βλαδιβοστόκ τής Ρωσίας κι έμειναν εκεί 2 χρόνια κι άλλοι 5.000 στη ρωσική πόλη Αρχάγγελος, όπου έμειναν ένα χρόνο· το 1926 5.000 Αμερικανοί πεζοναύτες αποβιβάστηκαν στη Νικαράγουα και έμειναν εκεί 7 χρόνια.

Το 1932, ξέσπασε μια εξέγερση στο Ελ Σαλβαδόρ εναντίον τού στρατιωτικού καθεστώτος, που είχαν εγκαταστήσει οι ΗΠΑ. Η αμερικανική κυβέρνηση έστειλε ένα καταδρομικό και δύο αντιτορπιλικά, για να εκφοβίσουν τους εξεγερμένους.

Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Όλοι ξέρουν, ότι οι ΗΠΑ μπήκαν στον πόλεμο, επειδή η Ιαπωνία βομβάρδισε την αμερικανική βάση τού Περλ Χάρμπορ. Αυτό, που δεν ξέρουν είναι, ότι η ιαπωνική επίθεση προκλήθηκε από τις ΗΠΑ, αφού ήρθε ως συνέπεια των οικονομικών κυρώσεων, που επέβαλαν οι ΗΠΑ στην Ιαπωνία, επειδή η τελευταία επιχείρησε να καταλάβει την Κίνα (προφανώς οι ΗΠΑ δυσανεκτήθηκαν, επειδή τους πρόλαβαν οι Γιαπωνέζοι). Επομένως, η επίθεση στο Περλ Χάρμπορ ήταν καθ' όλα αναμενόμενη από τους Αμερικανούς. Ο αμερικανικός στόλος ξεχύθηκε προς το ιαπωνικό αρχιπέλαγος διασχίζοντας τον Ειρηνικό Ωκεανό. Όποιο νησί έβρισκε μπροστά του το κατακτούσε και ίδρυε στρατιωτικές βάσεις απ' όπου βομβάρδιζε την Ιαπωνία. Οι βομβαρδισμοί ήταν ανελέητοι. Μέσα σε μια νύχτα σκοτώθηκαν 80.000 πολίτες τού Τόκιο (οι Αμερικανοί δεν βομβάρδιζαν στρατιωτικούς στόχους, αλλά ανθρώπινες κοινότητες με σκοπό την καταρράκωση τού ηθικού των πολιτών). Το αποκορύφωμα ήταν οι (εντελώς αδικαιολόγητες) ρίψεις των δύο ατομικών βομβών: Τής πρώτης στη Χιροσίμα με 100.000 θύματα (αποκλειστικά αμάχους) και τής δεύτερης στο Ναγκασάκι με λιγότερα θύματα, μόνο 50.000.

Ο βομβαρδισμός τής Δρέσδης είναι ένα ακόμα από τα επιτεύγματα των ΗΠΑ κατά τη διάρκεια τού Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Στις αρχές τού 1945, σμήνη αμερικανικών μαχητικών έριξαν βροχή από βλήματα ισοπεδώνοντας την ιστορική πόλη και σκοτώνοντας περίπου 100.000 πολίτες.

Το 1950, με τις ευλογίες των (αμερικανοκρατούμενων) Ηνωμένων Εθνών, οι ΗΠΑ αναμείχθηκαν στη διαμάχη μεταξύ Βόρειας και Νότιας Κορέας. Με σκοπό «την αποτροπή τής ένοπλης σύρραξης», εισέβαλαν στην κορεάτικη χερσόνησο

σπέρνοντας τον όλεθρο. Σιγά σιγά, ο αρχικός στόχος τής επέμβασης έπαθε μετάλλαξη και μετουσιώθηκε στην προσπάθεια αποτροπής τής εξάπλωσης τού Κομμουνισμού. Οι ΗΠΑ βομβάρδισαν ανελέητα τις δύο Κορέες, σκοτώνοντας περίπου 2.000.000 αθώους πολίτες.

Το 1954, τέσσερα αμερικανικά μεταγωγικά έβαλαν ένα χεράκι στην ανατροπή τής δημοκρατικά εκλεγμένης (και δημοκρατικότερης) κυβέρνησης τής Γουατεμάλας.

Το 1958, ο πρόεδρος Αϊζενχάουερ έστειλε χιλιάδες πεζοναύτες στο Λίβανο, όπου είχε ξεσπάσει μια εξέγερση σε βάρος τής κυβέρνησης αμερικανικών συμφερόντων. Μετά τη λήξη τής εξέγερσης, τα στρατεύματα παρέμειναν εκεί προστατεύοντας τα πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου (ο αποκαλούμενος και «αυτόκλητος προστάτης ή χωροφύλακας»).

Ο πόλεμος τού Βιετνάμ ήταν το πρώτο και μοναδικό μέχρι τώρα στραπάτσο τής αμερικανικής υπερδύναμης. Με αφορμή ένα κατασκευασμένο επεισόδιο στον κόλπο τού Τόλκιν, το 1964 οι ΗΠΑ κήρυξαν τον πόλεμο στο Βιετνάμ, σπέρνοντας τον όλεθρο στη φιλήσυχη αυτή χώρα για οκτώ περίπου χρόνια. Μια κολοσσιαία στρατιωτική δύναμη αποτελούμενη από 2.000.000 αμερικανούς στρατιώτες μεταφέρθηκε στην άλλη άκρη τού Ειρηνικού κι επιδόθηκε σε βιασμούς, απαγωγές, βασανιστήρια, μαζικές εκτελέσεις, συλλήψεις χωρίς δίκη, βιολογικό πόλεμο (οι Αμερικανοί ψέκαζαν με δηλητηριώδη αέρια τα χωράφια, για να καταστρέψουν τη βλάστηση). Παρά την πανωλεθρία των ΗΠΑ, οι νεκροί Βιετναμέζοι υπολογίζονται στους 1.000.000.

Το 1966, μια εξέγερση στο Λάος εναντίον τής δικτατορίας που είχαν επιβάλει οι Αμερικανοί πνίγηκε στο αίμα με τη βοήθεια αμερικανικών βομβαρδιστικών. Τα θύματα ήταν χιλιάδες.

Η Καμπότζη είχε μπει για τα καλά στο μάτι των αμερικανών πολέμαρχων. Χρόνια ολόκληρα, χωρίς να ξέρει τίποτα ούτε ο αμερικανικός λαός ούτε ο υπόλοιπος κόσμος (χάρη στη συμβολή των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης), οι αμερικανικές κυβερνήσεις έστελναν μαχητικά, που βομβάρδιζαν χάρην διασκέδασης πόλεις και χωριά τής πολύπαθης αυτής χώρας. Το 1970, ο πρόεδρος Νίξον, αφού είδε ότι οι σκληροτράχηλοι Καμποτζιανοί δεν παραδίνονταν, διέταξε τη χερσαία εισβολή.

Τον Ιούνιο τού 1971, ο Ντάνιελ Έλσμπεργκ, υπάλληλος μιας εταιρίας, που διεξήγαγε μυστικές έρευνες για λογαριασμό τής αμερικανικής κυβέρνησης, έδωσε στη δημοσιότητα μια πολυσέλιδη απόρρητη έκθεση τού Υπουργείου Άμυνας. Τα

«Έγγραφα του Πενταγώνου» («Pentagon Papers») αποκάλυπταν, ότι οι ΗΠΑ αναμειγνύονταν στο Βιετνάμ επί 26 χρόνια κι ότι βομβάρδιζαν μυστικά το Λάος, την Καμπότζη και το Βιετνάμ χωρίς το Κογκρέσο να γνωρίζει τίποτα.

Το 1976, ο πρόεδρος Φορντ διέταξε εκ νέου επίθεση εναντίον τής Καμπότζης ως αντίποινα για τη σύλληψη των μελών ενός αμερικανικού φορτηγού πλοίου, που είχε εισέλθει στα χωρικά της ύδατα. Παρ' όλο, που οι Αμερικάνοι αφέθηκαν ελεύθεροι μόλις δύο μέρες μετά τη σύλληψή τους και διαβεβαίωσαν, ότι δεν είχαν υποστεί καμία απολύτως κακομεταχείριση, η αμερικανική κυβέρνηση θεώρησε σκόπιμο να βομβαρδίσει τους κατοίκους ενός νησιού και μερικά «εχθρικά» πλοία.

Ακόμα και μετά την επίσημη παύση των εχθροπραξιών στο Βιετνάμ, οι Αμερικανοί δεν το έβαλαν κάτω. Ανήμποροι να χωνέψουν την πανωλεθρία τους, συνέχιζαν να σπέρνουν τον όλεθρο στη χερσόνησο τής Ινδοκίνας. Το 1981, 800.000 τόνοι βομβών έπεσαν από αμερικανικά αεροσκάφη στο Λάος, το Βιετνάμ και τη Καμπότζη.

Το 1982, ο πρόεδρος-σταρ Ρέιγκαν έστειλε Αμερικανούς πεζοναύτες στο Λίβανο, για να συμμετάσχουν(!) στον τοπικό εμφύλιο πόλεμο.

Τον επόμενο χρόνο, αμερικανικά στρατεύματα εισέβαλαν στη φιλήσυχη χώρα τής Γρενάδας με πρόσχημα την προστασία Αμερικανών πολιτών, που κινδύνευαν εξ αιτίας ενός ανύπαρκτου πραξικοπήματος. Η πραγματική αιτία τής εισβολής ήταν η επιθυμία των ΗΠΑ να αποδείξουν, ότι παρέμεναν κυρίαρχη δύναμη στον πλανήτη.

Το καθεστώς τού Μουαμάρ Καντάφι ήταν εξ αρχής αντίθετο με την πολιτική των ΗΠΑ κι αυτό ήταν κάτι, που οι τελευταίες δυσκολεύονταν να δεχτούν. Έτσι, όταν το 1986 έσκασε μια βόμβα σε κέντρο διασκέδασης στο δυτικό Βερολίνο σκοτώνοντας έναν Αμερικανό, ο πρόεδρος-σταρ διέταξε το βομβαρδισμό τής Λιβύης, παρ' όλο, που δεν υπήρχε κανένα στοιχείο εναντίον τής συγκεκριμένης χώρας. Τα αμερικανικά βομβαρδιστικά έπληξαν μεταξύ άλλων μια πυκνοκατοικημένη πόλη δολοφονώντας 100 αθώους πολίτες.

Το 1989, ο πρόεδρος Μπους ο πρεσβύτερος χρειαζόταν οπωσδήποτε έναν πόλεμο, για να δικαιολογήσει το κόστος συντήρησης τού κολοσσιαίου στρατού του (ο στρατός κόστιζε υπέρογκα ποσά στους Αμερικανούς φορολογούμενους και ήταν η αιτία για συνεχείς περικοπές κρατικής πρόνοιας). Τον βρήκε στον Παναμά. 26.000 Αμερικανοί στρατιώτες εισέβαλαν στη χώρα-προτεκτοράτο των ΗΠΑ με σκοπό τη

σύλληψη τού πρώην συνεργάτη τους Νοριέγκα, ο οποίος είχε μετατραπεί σε έμπορο ναρκωτικών. Αποτέλεσμα, ήταν ο θάνατος χιλιάδων αθώων πολιτών και η ισοπέδωση τής πόλης τού Παναμά.

Το σημαντικότερο επίτευγμα του Μπους-πατέρα ήταν ο πόλεμος στο Ιράκ, το 1991. Για τον αγαθόπιστο αμερικάνικο λαό, σκοπός τής στρατιωτικής επέμβασης ήταν η απελευθέρωση τού λαού τού Κουβέιτ από τους Ιρακινούς εισβολείς· για τα γεράκια τής αμερικανικής κυβέρνησης, σκοπός ήταν ο έλεγχος των πετρελαϊκών κοιτασμάτων τής Μέσης Ανατολής. Οι μισές από τις βόμβες, που έριξαν οι Αμερικανοί, δεν βρήκαν στόχο πλήττοντας αμάχους. Ακόμα κι όταν ο στρατός τού Ιράκ είχε τραπεί σε άτακτη φυγή, τα αμερικανικά στρατεύματα συνέχιζαν να σκοτώνουν στα τυφλά Ιρακινούς στρατιώτες, που έτρεχαν να σωθούν. Νοσοκομεία γεμάτα με αρρώστους, ξενοδοχεία, αεροπορικά κρησφύγετα, λαϊκές αγορές, παιδικοί σταθμοί και σχολεία ισοπεδώθηκαν απανθρακώνοντας όποιον βρισκόταν μέσα. Δεκάδες χιλιάδες παιδιά βρήκαν τραγικό θάνατο.

Ο πρόεδρος Κλίντον όχι μόνο δεν μείωσε τις στρατιωτικές δαπάνες, αλλά τις αύξησε περαιτέρω, παρ' όλο, που δεν υπήρχε πια το αντίπαλο δέος τής Σοβιετικής Ένωσης. Για να δικαιολογήσει αυτές τις αυξήσεις, το 1992 έστειλε τα αεροσκάφη του να βομβαρδίσουν τη Βαγδάτη, επειδή υπήρχαν υπόνοιες για μια δολοφονική επίθεση εναντίον τού πρώην προέδρου Μπους στο Κουβέιτ. Ούτε τώρα υπήρξαν αποδεικτικά στοιχεία, αλλά αυτό μικρή σημασία είχε.

Τον Οκτώβριο τού 1993, οι ΗΠΑ αναμίχθηκαν σε μια τοπική διένεξη στη Σομαλία. Οι αναφορές μιλάνε για πράξεις πρωτοφανούς αγριότητας εναντίον αθώων πολιτών. Ο απολογισμός ήταν πάνω από 2.000 νεκροί άμαχοι Σομαλοί.

Το 1995 οι ΗΠΑ μπήκαν στον πόλεμο τής Βοσνίας βομβαρδίζοντας σερβικές θέσεις μετά από επίθεση των σέρβων στην πόλη Σρεμπρένιτσα.

Το 1998 ο Κλίντον διέταξε τον βομβαρδισμό τού Αφγανιστάν και τού Σουδάν ως απάντηση σε δύο τρομοκρατικές επιθέσεις, που έγιναν στις αμερικανικές πρεσβείες στην Κένυα και την Τανζανία. Και στις δύο χώρες οι στόχοι δεν ήταν στρατιωτικοί. Στο Σουδάν μάλιστα καταστράφηκε η μεγαλύτερη φαρμακοβιομηχανία τής χώρας στερώντας τα απαραίτητα φάρμακα από τους πάμφτωχους πολίτες.

Με αφορμή την άρνηση τού Σέρβου προέδρου Μιλόσεβιτς να δεχτεί ξένη στρατιωτική παρουσία στο Κοσσυφοπέδιο το 1999, οι ΗΠΑ επέστρεψαν στα

Βαλκάνια θέλοντας στην ουσία να υποστηρίξουν τους Αλβανούς τρομοκράτες τής σέρβικης επαρχίας. Αγνοώντας την πρόταση, που έκανε η Σερβία για ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις, βομβάρδισαν αλύπητα τη χώρα σκοτώνοντας περίπου 3.500 πολίτες και τραυματίζοντας 12.500.

Η περιλάλητη επίθεση στους δίδυμους πύργους, έδωσε την ευκαιρία στον πρόεδρο Μπους τον νεότερο να δείξει την πυγμή του. Στις αρχές τού Οκτωβρίου 2001, διέταξε τον βομβαρδισμό τού Αφγανιστάν, ο οποίος κράτησε πέντε μήνες πλήττοντας φαρμακοβιομηχανίες, νοσοκομεία και χωριά. Μετά το πέρας των βομβαρδισμών ανακοινώθηκε, ότι οι «τρομοκράτες» παρέμεναν άφαντοι.

Μπορώ να σκοτώσω και χωρίς να πολεμήσω

Ο πόλεμος είναι ο καλύτερος τρόπος για να επιβάλει μια χώρα την κυριαρχία της, αλλά όχι ο μοναδικός. Στην προσπάθειά τους να εκπληρώσουν τους πολεμικούς τους σκοπούς, οι Αμερικάνοι εφάρμοσαν κάθε μέσο ή στρατηγική αδιαφορώντας επιδεικτικά για τις συνέπειες, που μπορεί να είχαν στους απλούς ανθρώπους. Ας δούμε κάποιες απ' αυτές τις περιπτώσεις:

Στα μέσα τής δεκαετίας τού '70, η κυβέρνηση των ΗΠΑ απείχε από την ανθρωπιστική βοήθεια, που εστάλη στη δυτική Αφρική, η οποία πληττόταν από ξηρασία, καταδικάζοντας σε θάνατο 100.000 ανθρώπους. Η αιτιολογία των Αμερικάνων ήταν, ότι δεν είχαν ιστορικούς δεσμούς με τις χώρες αυτές, ήτοι οικονομικά συμφέροντα.

Το 1994, κατά τη διάρκεια τού εμφυλίου πολέμου στη Ρουάντα, οι ΗΠΑ πρωτοστάτησαν στην άρνηση ανάληψης διεθνούς δράσης και απαίτησαν την απόσυρση των υφιστάμενων δυνάμεων τού ΟΗΕ προκαλώντας την ανεξέλεγκτη κλιμάκωση τού πολέμου και τη σφαγή πάνω από 1.000.000 πολιτών.

Τέλος, μετά τον πόλεμο τού Ιράκ, οι ΗΠΑ επέβαλλαν εμπάργκο στην αποστολή τροφίμων και φαρμάκων προς την αραβική χώρα. Εξ αιτίας αυτών των κυρώσεων 500.000 παιδιά βρήκαν τον θάνατο.

Δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε ασφαλώς και τα θύματα, που προκάλεσαν οι έμμεσες επεμβάσεις των ΗΠΑ σε άλλες χώρες. Όταν οι συνθήκες δεν ευνοούσαν την ανάληψη στρατιωτικής δράσης ή όταν ο πολυάσχολος αμερικανικός στρατός είχε πιάσει δουλειά σ' ένα άλλο σημείο τού πλανήτη, οι Αμερικανοί έδιναν το παρόν υποστηρίζοντας αιμοσταγή καθεστώτα (Σουχάρτο-Ινδονησία), ιδρύοντας αντικαθεστωτικές ομάδες (Κόντρας-Νικαράγουα) ή παρέχοντας στρατιωτικό

εξοπλισμό, συμβούλους και χρήματα. Χώρες, όπως η Χιλή, η Αργεντινή, η Γουατεμάλα, το Ελ Σαλβαδόρ, η Νικαράγουα, η Ονδούρα, η Κούβα, το Ισραήλ, το Ιράν, το Ιράκ, οι Φιλιππίνες, η Ινδονησία, η Νότια Αφρική, η Κίνα, η Ρωσία, η Βραζιλία, η Βοσνία, η Ελλάδα και η Τουρκία έχουν δεχτεί κατά καιρούς την έμμεση παρέμβαση των ΗΠΑ.

Επίλογος

Η αναδρομή που κάναμε, δικαιολογεί απόλυτα τους ουδόλως κολακευτικούς χαρακτηρισμούς, που έχουν επικρατήσει για τις ΗΠΑ. Αυτό που κρίνουμε απαραίτητο να προσθέσουμε είναι, ότι για όλα τα παραπάνω εγκλήματα, ελάχιστοι έχουν τιμωρηθεί στην άλλη άκρη του Ατλαντικού (θυμόμαστε την παραπομπή ενός υπολοχαγού για τη σφαγή στο βιετναμέζικο χωριό Μι Λάι). Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι οι ΗΠΑ διαφώνησαν στην πρόταση για την ίδρυση ενός μόνιμου δικαστηρίου εγκλημάτων πολέμου.

Αν τιμωρήθηκαν κάποιοι Αμερικανοί, αυτοί ήταν οι λιποτάκτες και οι ευσυνείδητοι πολίτες, που αντιτάχθηκαν κατά καιρούς στη συμμετοχή τους στους πολέμους, γιατί υπήρχαν και τέτοιοι.

Τάσος Ψάρρης